

บทนำ

มหานครเซเวนเป็นมหานครที่ไม่เคยหลับ เมืองที่เต็มไปด้วยความ
วุ่นวายนั้นมีผู้คนมากมายหลากหลายเชื้อชาติและศาสนาเดินขวักไขว่บน
ถนนราวกับมดที่เดินยั้วเยี้ยในรัง เซเวนเป็นหนึ่งในมหานครที่เทคโนโลยี
ล้ำหน้าที่สุดของโลก แต่สิ่งที่ทำให้เมืองนี้โด่งดังไปทั่วโลกกลับไม่ใช่เทคโนโลยี
เหล่านั้น แต่เป็นระบบการศึกษาซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นแหล่งผลิต
บุคลากรคุณภาพอันดับต้นๆ ของโลก

ภายหลังจากการปฏิวัติเทคโนโลยีและการศึกษาครั้งใหญ่เมื่อหนึ่ง
ร้อยปีก่อน เซเวนเป็นเมืองแรกในโลกที่นำระบบการศึกษาแบบใหม่มาใช้
โดยคัดเลือกเด็กอัจฉริยะหรือเด็กพิเศษเพื่อส่งเข้าเรียนหลักสูตรพิเศษ
ซึ่งการเรียนการสอนเร็วกว่าระบบปกติทันที ให้เรียนในโรงเรียนและ
มหาวิทยาลัยเฉพาะทาง เมื่อจบออกมาเด็กกลุ่มนี้จะเข้าทำงานตามท้องถื่น
พิเศษจัดหาให้อย่างเหมาะสมตามสาขาวิชาที่แต่ละคนเรียนมา

แต่มีบ่อยครั้งที่พบว่าการทำงานเหล่านี้เด็กอัจฉริยะไม่ได้เป็นไปตาม
วัตถุประสงค์ เนื่องจากพนักงานเก่าและผู้ใหญ่ที่ยังรั้งตำแหน่งเดิมอยู่ในบาง
หน่วยงานไม่เห็นด้วยกับสิทธิพิเศษดังกล่าว จึงไม่สามารถจัดให้เด็กพิเศษ
เข้าทำงานตามความเหมาะสมได้

แต่เรื่องทั้งหมดของเราไม่ได้เกี่ยวอะไรกับที่กล่าวมานี้เลย อ้อ! เกี่ยวสิ เกี่ยวตรงผลกระทบของการปฏิวัติเทคโนโลยีนั่นเอง เมื่อเทคโนโลยีขั้นสูงเกิดการพัฒนาขึ้นทั่วโลก สาธารณูปโภคทุกอย่าง การคมนาคม การสื่อสาร รวมไปถึงการดำเนินชีวิตก็เปลี่ยนไปด้วย

ยกตัวอย่างเช่นเมื่อสามสิบปีที่แล้ว องค์กรมาร์สแลนด์ส่งยานทำความร้อนไปอยู่ในวงโคจรของดาวอังคารเพื่อละลายน้ำแข็งบนดาวคำนวณเวลาโดยประมาณแล้วพบว่าในอีกห้าสิบปีข้างหน้าทางองค์กรจะส่งเครื่องผลิตโอโซนเข้าไปในวงโคจรได้ เพื่อปรับสภาพให้ดาวอังคารมีสภาพแวดล้อมที่มนุษย์สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้

อีกตัวอย่างคือ ทุกวันนี้คนใช้อินเทอร์เน็ตได้ทุกที่ที่อยากใช้ ไม่ว่าจะสวนสาธารณะ ในบ้าน บนรถ บนถนน ตึก อาคาร โดยไม่ต้องเสียค่าบริการโทรศัพท์ เพราะในอากาศมีสัญญาณคลื่นอิเล็กทรอนิกส์ที่ปรับสภาพอย่างเหมาะสมจนใช้สื่อสารกันได้เลย ทำให้ระบบคอมพิวเตอร์เข้าไปเกี่ยวข้องกับงานบริการ ไม่ว่าจะเป็นโรงแรม ร้านอาหาร ห้องน้ำ โรงเรียน มหาวิทยาลัย และอื่นๆ ทุนยนต์เข้ามาแทนแรงงานมนุษย์เพื่อเพิ่มความรวดเร็วและลดต้นทุนของงานบริการ ทุกอย่างสะดวกสบายขึ้นจนประชากรโลกออกไปท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ บนโลกหรือนอกโลกได้ด้วยเงินเพียงไม่กี่ร้อยดอลลาร์

กล่าวได้ว่ายุคนี้เพียงแค่นิ้วคุณก็จะได้ในสิ่งที่ต้องการ เมื่อเทคโนโลยีล้ำหน้าขึ้น ความสามารถในการเก็บข้อมูลก็สูงขึ้นตามไปด้วย การสื่อสารก็ก้าวไกลมาก การเก็บข้อมูลจึงไม่ได้จำกัดอยู่เพียงในหนังสือเหมือนสมัยก่อนอีกต่อไป หนังสือเรียนและหนังสืออื่นๆ สมุดจดงาน ดินสอ ปากกา เป็นสิ่งที่มหานครเซเวนเลกใช้มากกว่าห้าสิบปีแล้ว

เมื่อไม่มีการบันทึกข้อมูลในหนังสือ ข้อมูลเก่าจึงแปรสภาพเป็นไฟล์ข้อมูลเก็บไว้ในเมนบอร์ดใหญ่ของเมืองที่ประชาชนทั่วไปดึงข้อมูลจากที่ไหน

และเวลาใดก็ได้ตามต้องการ หนังสือจึงลดจำนวนลงทุกที ปีที่แล้วนี่เองที่ทางสภาเมืองเซเวเนยกเลิกการใช้หนังสืออย่างสมบูรณ์ หนังสือทุกประเภทจากทุกห้องสมุดถูกเรียกกลับไปหอสุมุดกลางเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของเมือง ห้องสมุดขนาดเล็กปรับตัวเพื่อความอยู่รอดกลายเป็นศูนย์ไอที หรือไม่ก็เปลี่ยนกิจการเป็นอย่างอื่นไปเลย

เรื่องราวของเราเริ่มต้นกันที่ตรงนี้นี่เอง...

1

๓๓๖

เช้าวันนี้เป็นเช้าที่สดใสอีกวันหนึ่ง ผู้คนในเมืองออกมาเดินเล่นตามสวนสาธารณะที่มีอยู่มากมายสำหรับให้เหล่านักศึกษาไว้พักผ่อนหย่อนใจ ในบรรดาสวนสาธารณะเหล่านั้น สวนสาธารณะหน้าหอสมุดวิลเลียมดูจะเป็นที่ที่นักศึกษาชอบมาเดินมากที่สุด เพราะว่าเมื่อพักเสร็จก็เข้าไปอ่านหนังสือต่อได้เลย

หอสมุดวิลเลียมเป็นหอสมุดขนาดกลาง ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของเซเวน เป็นอาคารสีขาวสูงสี่ชั้น ภายในมีหนังสือถึง 167,842 เล่มจัดแยกเป็นหมวดหมู่ หลังจากทางหอสมุดกลางเรียกหนังสือจากทุกหอสมุดภายในเมืองไปเก็บ หอสมุดแห่งนี้ก็ปิดเพื่อซ่อมบำรุง ทำให้สวนสาธารณะที่เคยมีนักศึกษาพลุกพล่านบางตาลงอย่างเห็นได้ชัด

ประตูหอสมุดที่ติดป้าย 'Close' มาหลายเดือนถูกผลักอย่างแรงด้วยมือของเด็กสาว ดวงตาสีดำลึบของเธอติดกับไฮไลต์สีแดงประกายบนผมสีดำ ยามสะท้อนกับแสงแดดจึงดูราวกับมีกองไฟอ่อนๆ อยู่บนหัว สีหน้าบูดบึ้งเหมือนอยากจะทำใครสักคนที่โชคร้ายเดินผ่านมาแถวนี้ยิ่งส่งให้เธอดูเป็นนางพญาไฟที่พร้อมเผาผลาญทุกสิ่งให้วอดวาย

เด็กสาวกำมือแน่น กลับตาปี พร้อมกับตะโกนว่า

“โอ้ย ช่วยอะไรอย่างนั้นะ เฟมิล แล้วที่นี่จะอยู่ยังไงกัน!”

สาวน้อยที่ยืนร้องตะโกนอยู่เป็นใครไปไม่ได้นอกจาก เฟมิลล่า ไตเอนแพนไทร์ หรือเฟมิล บรรณารักษ์ประจำหอสมุดวิลเลียม แต่เธอมาทำอะไรที่นี่ล่ะ เพราะมันไม่มีหนังสือแล้ว

ยังไม่ทันสิ้นเสียงตะโกน เสียงโทรศัพท์ในกระเป๋าเธอก็ดังขึ้น เฟมิลรีบกดรับโดยไม่ทันดูหมายเลขเรียกเข้า

“เฟมิลล่าพูดค่ะ”

“คุณเฟมิลล่า ไตเอนแพนไทร์ ขณะนี้คุณได้ค้างชำระค่าโทรศัพท์มาเป็นเวลาสองเดือนแล้ว เป็นเงินทั้งหมดสี่ร้อยห้าสิบดอลลาร์ ถ้าในอีกยี่สิบสี่ชั่วโมงคุณยังไม่ไปชำระ ทางเราจะตัดสัญญาณความถี่จากบ้านเลขที่...”

เฟมิลไม่รอให้เสียงจากคอมพิวเตอร์ซังกะบ๊วยของกระทรวงไฟฟ้าและพลังงานทดแทนดังจนจบ เพราะเธอฟังมาเป็นร้อยครั้งแล้วในสองเดือนที่ผ่านมา เธอกำลังตกงาน เนื่องจากในห้องสมุดไม่มีหนังสือให้เธอดูแลอีกต่อไปแล้ว

ความจริงเฟมิลเพิ่งอายุสิบห้าปีเท่านั้น ยังไม่ถึงวัยทำงาน แต่เธอเป็นเด็กอัจฉริยะ มีความสามารถทางด้านยิมนาสติกและดนตรีทุกชนิด โดยเฉพาะเปียโน หลังจากเรียนจบจากวิทยาลัยการดนตรีอันดับหนึ่งของเซเวน เธอควรได้บรรจุเป็นอาจารย์สอนในวิทยาลัยการดนตรีทันที ถ้าไม่ใช่เพราะพวกอาจารย์คร่ำครึในวิทยาลัยไม่ยินยอม ด้วยเหตุผลว่าไม่มีตำแหน่งแล้วเธอจะทำอะไรได้ นอกจากไปสมัครงานที่อื่น เมื่อเห็นว่าหอสมุดวิลเลียมต้องการบรรณารักษ์ และเธอก็เรียนวิชาบรรณารักษ์เป็นวิชาโท เธอจึงสมัครและทำงานที่นั่นมาปีกว่าจนถูกไล่ออกเมื่อไม่กี่นี้เอง

ความจริงคุณกาเร็ต วิลเลียม เป็นเจ้านายที่ดีเสมอมา แต่พอหอสมุดเปลี่ยนมือเจ้าของเมื่อหกเดือนก่อน เฟมิลก็ลำบากขึ้น เงินเดือนถูกลดสวัสดิการไม่มี เจ้านายใหม่อ้างว่าคนเข้าหอสมุดลดน้อยลง ทางหอสมุด

จำเป็นต้องลดค่าใช้จ่าย ยิ่งเมื่อหอสมุดกลางเรียกหนังสือทุกเล่มจากหอสมุดเข้าไปเก็บด้วยแล้ว เจ้าของใหม่จึงตัดสินใจเปลี่ยนหอสมุดวิลเลียมเป็นศูนย์ไอทีที่ให้บริการครบครันที่สุดในแถบนี้แทน

คงจะไม่มีปัญหาอะไรหรอก ถ้าเธอจะเป็นผู้จัดการของศูนย์นี้ต่อ แต่มันไม่เป็นเช่นนั้นนะสิ เข้านี้เธอมาทำงานตามปกติ เมื่อมาถึงโต๊ะทำงานก็พบอีเมลอยู่ในช่องจดหมายเข้า เมื่อเปิดอ่านก็รู้ว่า...

ให้ตายเถอะ...เธอถูกไล่ออก! ด้วยเหตุผลห่วยแตกที่สุดว่า ‘คุณไม่ได้จบมาในสาขาที่ทางเราต้องการ’ แต่มีหรือเฟมิลจะยอมเพียงแค่อ่านจดหมาย เธอตรงเข้าไปคุยกับเจ้านายทันที

‘คุณแคธรีคะ ดิฉันอยากได้เหตุผลที่ดีกว่านี้ในการให้ดิฉันออกจากงานค่ะ’

เจ้านายใหม่ของเธอเป็นผู้หญิงร่างท้วม ขี้เหนียว ใจแคบ เห็นแก่ตัว และไร้มารยาทที่สุดเท่าที่เฟมิลเคยเจอมา ตั้งแต่วันแรกที่ แคธรี วิลเลียม รับช่วงเป็นเจ้าของหอสมุดต่อจากปู่ แคธรีก็มีความเห็นว่าเฟมิลเป็นเด็ก และเด็กควรจะอยู่ที่โรงเรียนเวลานี้ไม่ใช่มานั่งทำงาน แม้เฟมิลจะบอกว่า ‘ดิฉันเรียนจบแล้วค่ะ คุณแคธรี’ แคธรีก็ยังทำท่าไม่เชื่ออยู่ดี

ไม่ว่าเฟมิลจะทำอะไร เจ้านายใหม่คนนี้จะคอยจับผิดเสมอ ตอนหลังเฟมิลมารู้ว่ายายเจ้านายใหม่คนนี้เกลียดพวกเด็กพิเศษอย่างกับอะไรดี เนื่องจากตอนที่เรียนมหาวิทยาลัย แคธรีโดนกลุ่มเด็กพิเศษแกล้งจนต้องขอย้ายมหาวิทยาลัยเลยทีเดียว

เฟมิลเข้าใจว่าเด็กพิเศษบางกลุ่มมีอิทธิพลมาก เพราะเป็นเด็กที่สร้างชื่อเสียงให้มหาวิทยาลัยเสมอ จึงมักจะได้รับสิทธิพิเศษมากกว่านักศึกษาหรือเด็กปกติ เฟมิลก็เป็นเด็กพิเศษเหมือนกัน แต่เธอไม่เคยได้ใช้สิทธิพิเศษพวกนั้น เพราะเธอได้รับการช่วยเหลือทางการเงินแล้ว พุดง่ายๆ คือเธอเป็นเด็กที่ใช้ทุนของรัฐเรียนนั่นเอง จึงไม่มีสิทธิ์ได้รับสิทธิพิเศษอย่างอื่นอีก

แต่เธอว่า เธอรู้แล้วละว่าทำไมเจ้านายใหม่ถึงได้ถูกเกล้ง ก็ที่แกแสนจะน่ารังเกียจขนาดนี้ คงไปสะกิดต่อมหมั่นไส้ใครเข้าสักคนเลยโดนเกล้งซะอ่วม

‘ดิฉันคงให้เหตุผลเพิ่มเติมอะไรมากไปกว่าที่ทางเราแจ้งให้คุณไปทางจดหมายไม่ได้หรอกค่ะ’ แคธี วิลเลียม ตอบด้วยเสียงนิ่งเย็น ไม่แม้แต่จะเงยหน้ามองเฟมิลที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะ

เฟมิลพยายามสะกดกลั้นความโกรธสุดกำลัง

‘แต่คุณแคธี ถ้าคุณจะได้ดิฉันออก คุณก็ควรแจ้งดิฉันก่อนสามเดือน ไม่ใช่หุ่รอคะ ดิฉันจะได้หางานใหม่ทัน’ เฟมิลถามกลับไป ส่งผลให้คนที่ก้มหน้าก้มตาทำงานอยู่เงยหน้ามองเธออย่างเหยียดๆ

‘ขอโทษนะคะ คุณเฟมิลล่า ทางเราคิดว่าคุณเข้าใจผิดอะไรหรือเปล่า สัญญาจ้างงานที่คุณบุ่ทานทำไว้นั้นระบุว่าทางเราจ้างคุณมาเป็นบรรณารักษ์หอสมุดแห่งนี้ เมื่อไม่มีหนังสือสักเล่มอยู่ในหอสมุดอย่างนี้แล้ว ดิฉันก็เลยคิดว่าคุณที่เป็นเด็กพิเศษน่าจะรู้แหละว่า สัญญาจ้างงานมันเป็นโมฆะไปแล้ว เพราะฉะนั้นทางเราเลยไม่ได้แจ้งให้คุณทราบ แต่เมื่อเห็นว่าสองเดือนที่ผ่านมาคุณมาทำงานทุกวัน ทั้งๆ ที่ก็ไม่มื่ออะไรให้ทำนอกจากคอยรบกวนงานของช่างที่มาติดตั้งอุปกรณ์ ดิฉันเลยเห็นควรว่า ต้องแจ้งให้คุณทราบสักทีเพื่อตัดปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้ไ้งคะ’

เฟมิลอยากจะทำผู้หญิงตรงหน้าเหลือเกิน ตลอดสองเดือนเธอเป็นคนจัดการเช้กรายชื่อหนังสือทั้งหมดเพื่อจะส่งให้หอสมุดกลาง เธอทำงานทั้งหมดคนเดียว! เพราะยายอ้วนนี่ไล่คนงานออกหมด เหลือไว้เพียงแค่เธอ รายชื่อและหนังสือก็เพิ่งจัดการเสร็จ เธอจัดส่งหนังสือตลอดสุดท้ายไปเมื่อวานนี้เอง

ตลอดสองเดือนเธอไม่ได้รับเงินเดือน พอถามเลขาฯ หน้าห้องของแคธีก็ตอบว่าไม่รู้ จะหาตัวเจ้านายตัวสแลกก็ไม่เจอ ไปติดต่องานบ้างที่ไหนก็

‘ไม่รู้ เธอต้องใช้เงินเก็บที่แสนจะน้อยนิดมาจ่ายค่าใช้จ่ายในบ้านแทน ค่าเช่ารถค่าไฟสองเดือน ค่าน้ำหนึ่งเดือน ตอนนั้นเธอมีเงินเหลือประมาณหนึ่งร้อยดอลลาร์เท่านั้น เธอหวังว่าวันนี้เธอจะได้รับเงินเดือนสองเดือนที่ค้างไว้ และหน้าที่ใหม่ แต่นั่นมันอะไรกัน!’

‘โอเคคะ สรุปรว่าคุณได้ดิฉันออก ไม่ใช่ไรคะ ฉันดิฉันขอรับเงินเดือนสองเดือนที่ค้างเอาไว้และเงินเดือนชดเชยสามเดือนคะ รวมเป็นเงินทั้งหมดสี่พันดอลลาร์ถ้วน ดิฉันอยากได้เป็นเงินสดเท่านั้นนะคะ’

‘ขอโทษอีกครั้งนะคะคุณเฟมิลล่า ทางเราคงจ่ายเงินให้คุณได้เพียงหนึ่งพันหกร้อยดอลลาร์ที่ค้างอยู่เท่านั้น เนื่องจากค่าชดเชยอีกสามเดือนนั้นไม่อยู่ในสัญญาว่าจ้างชั่วคราวของเราคะ’

‘สัญญาว่าจ้างชั่วคราวอะไรคะ’ เฟมิลล่าทำหน้า

‘ก็ตั้งแต่วันแรกที่มีการเรียกหนังสือกลับ ดิฉันก็ถือว่าหน้าที่บรรณาธิการของคุณได้จบลงแล้ว เหลือไว้แต่เพียง...คุณต้องปิดกวดเช็คดูทุกอย่างให้เรียบร้อยเท่านั้น สัญญาว่าจ้างของคุณจึงเปลี่ยนมาเป็นสัญญาว่าจ้างชั่วคราวทันทีตามข้อตกลงของกระทรวงแรงงานฉบับที่ 569 ใจคะ อ้อตายจริง หรือว่ายังมีเรื่องที่คุณอึดใจอะไรอย่างคุณยังไม่รู้อีกคะ’ แคธรีทำท่าตกใจ เอามือทาบอก เป็นท่าทางที่น่าตกมากในความคิดของเฟมิล

‘โอเคคะ หนึ่งพันหกร้อยดอลลาร์ ดิฉันไปรับที่ฝ่ายการเงินได้เลย ใช่ไหมคะ’

‘โอ๊ะ ไม่ต้องคะ ดิฉันได้ออนเข้าไปในบัญชีคุณแล้ว’

‘อะไรนะคะ โอนไปแล้ว!’ ยายอ้วนเอ๊ย! อย่างนี้เงินเดือนก็ต้องถูกหักออกเพราะค่าไฟค่าน้ำนะสิ $1600 - 560 - 210 = 830$ เอา $830 + 100$ ที่อยู่ในกระเป๋า ชีวิตนี้ทั้งชีวิตเธอเหลือเงินแค่ 930 ดอลลาร์!

‘คะ ฉันก็ชอบคุณมากๆ เลยนะคะ ดิฉันขอลาเลยแล้วกัน’ เฟมิลล่ากัดฟันพูด

‘บายคะ หวังว่าดิฉันคงไม่ทำให้คุณลำบากจนเกินไป’

เฟมิลรีบออกมาจากห้องนั้น เดินเข้าไปที่โต๊ะทำงาน กวาดของทุกอย่างเข้าไปในแคปซูลเก็บของ¹ แล้วโยนแคปซูลใส่กระเป๋าทูอู รีบเดินออกมา นี่แหละ...

หลังจากปิดโทรศัพท์เฟมิลก็รู้สึกดีขึ้น อย่างน้อยเงินก็เรียบร้อยสามสิบดอลลาร์ก็ยังไม่ต้องหักไปเป็นค่าโทรศัพท์ ดินะเนี่ยที่เธอไม่ใช้บริการจ่ายค่าโทรศัพท์โดยตัดจากบัญชีธนาคาร เด็กสาวเดินจนมาถึงตลาดที่อยู่ถัดจากสวนสาธารณะหน้าหอสมุดวิลเลียม

“วันนี้จะกินอะไรดี กินสปาเกตตี้ล้างชวยดีกว่า วันเกิดเราแท้ๆ ทั้งตักงานทั้งอารมณ์เสียแต่เช้าเลย”

ขณะที่เฟมิลซื้อมะเขือเทศอยู่นั้น เธอเหลือบไปเห็นลุงคนหนึ่งที่ยืนเหมือนรอใครอยู่ พอสบสายตากัน ลุงคนนั้นเดินมาหาเฟมิลแล้วถามว่า

“แม่หนู อยากได้หนังสือไว้อ่านเล่นสักเล่มไหม”

เฟมิลขมวดคิ้วทันที “หนังสือ? ยังมีหนังสือหลงเหลืออยู่ในเมืองนี้อีกเหรอ คิดว่าหอสมุดวิลเลียมเป็นหอสมุดสุดท้ายเสียอีกที่ถูกเรียกคืนหนังสือ แต่ช่างเถอะ”

“หนังสืออะไรคะคุณลุง”

ชายวัยกลางคนล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อ แล้วดึงหนังสือเล่มหนาที่ไม่น่าจะอยู่ในกระเป๋าทรงอกเสื้อได้ เหมือนจะเป็นหนังสือนิยายธรรมดา แต่ปกสะดุดตาเพราะชื่อหนังสือสีทองที่เขียนว่า ‘SEVENA’

‘สงสัยจะเป็นนิยายแนวแฟนตาซีละมัง’

¹ กระเป๋ารูปแบบใหม่ที่ช่วยลดภาระในการหอบหิ้ว เก็บของหนักได้ถึงห้าสิบกิโลกรัม แต่ผู้พกพาจะรู้สึกเหมือนหิ้วของน้ำหนักประมาณห้าร้อยกรัมเท่านั้น

“ลุงให้หนูฟรีๆ เลย เพราะลุงคงไม่ได้ใช้มันอีกแล้ว”

“หนังสือเล่มนี้เป็นของคุณลุงเหรอะ”

“มันเคยเป็นของภรรยาลุง แต่ตอนนี้ภรรยาลุงเขาไม่ต้องการมันแล้ว ถ้าหนูอยากได้ หนูก็รับไปเถอะ” พูดจบชายคนนั้นก็ยื่นหนังสือใส่มือเฟมิล แล้วหันหลังเดินหายเข้าไปในตลาด ทั้งให้เฟมิลยืนงงอยู่ตรงนั้น

เด็กสาวก้มลงมองหนังสือแล้วรู้สึกผูกพันกับมันมานาน ในใจลึกๆ เหมือนได้รับของที่เธอทำหายไปคืนมาอย่างไรชอบกล แต่เฟมิลก็เลิกสนใจแทบจะทันทีเมื่อเหลือบเห็นมะเขือเทศที่เพิ่งติดป้ายลดราคา เธอรีบเก็บหนังสือใส่กระเป๋า ทรงดึงไปยังตะกร้ามะเขือเทศ ไม่ได้สนใจเสียงกระซิบที่ลอยมากับสายลม

“สุขสันต์วันเกิดเฟมิลล่า”

ทุกคนที่เดินผ่านไปมาหน้าคฤหาสน์ไดเอนแพนไทร์ต้องไม่เชื่อแน่ๆ ว่าตอนนี้เจ้าของคฤหาสน์ที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวมีเงินไม่ถึงหนึ่งพันดอลลาร์

เพราะอะไรนะเหรอะ

ก็เพราะในเซเวนไม่มีคฤหาสน์ไหนใหญ่และมีสถาปัตยกรรมเก่าแก่เท่าคฤหาสน์หลังนี้อีกแล้ว พื้นที่ใช้สอยของคฤหาสน์มีห้าสิบห้องนอน ห้าสิบห้องน้ำ สองห้องครัว หอคอย ห้องนั่งเล่น ห้องบอลรูม ห้องสมุด และห้องดนตรีที่มีแกรนด์เปียโนถึงสองหลัง เป็นสี่ขาหลังหนึ่ง สี่ดำหลังหนึ่ง เสมือนแสงและเงาของกันและกัน

แล้วอะไรล่ะที่ทำให้เจ้าของคฤหาสน์มีเงินในกระเป๋าแค่นั้น

คำตอบคือ เฟมิลล่า ไดเอนแพนไทร์ เป็นทายาทที่ไม่ได้รับเงินสักแดงเป็นมรดก มีแค่คฤหาสน์นี้เท่านั้น และเธอก็เพียรพยายามที่จะรักษามันไว้ เด็กสาวพยายามรักษากันซึ่งเป็นสมบัติชิ้นเดียวของเธออย่างเต็ม

กำลัง ยอมแม้กระทั่งอดมื้อเช้าและเย็นตลอดปีเพื่อให้มีเงินจ่ายค่าภาษีที่ดิน และภาษีตัวบ้าน ไม่ยอมนำสิ่งของแม่เพียงสักชิ้นในคฤหาสน์ไปขาย ใดๆ ที่ ถ้าเธอทำอย่างนั้น เพลีผลจะกลายเป็นเศรษฐีได้อย่างสบายๆ

ใครต่อใครที่เดินผ่านไปมาและเหลียวมองความสวยงามของ คฤหาสน์คงไม่เคยรู้เลยว่า การทำให้คฤหาสน์หลังนี้สวยงามอย่างที่เห็นต้องใช้ความพยายามเลือดตาแทบกระเด็น

คฤหาสน์ไดเอนแพนไทร์เป็นความภาคภูมิใจของเฟมิล เธอดูแลรักษามันให้สวยงามเหมือนดังภาพวาดขนาดใหญ่ของคฤหาสน์ตรงบันไดทางขึ้น ชั้นสองได้อย่างไม่ผิดเพี้ยน เฟมิลก็ไม่ค่อยเข้าใจนักว่าทำไมเธอถึงทำแบบนั้น รู้แต่เพียงว่าเธอมีหน้าที่ต้องรักษาคฤหาสน์หลังนี้ไว้ และทำอย่างนั้นนับตั้งแต่วันที่ลู่จากไปตอนเธออายุได้หกขวบ จนตอนนี้เธอไม่รู้แล้วว่าลู่ชื่ออะไร หน้าตาเป็นอย่างไร จำได้เพียงคำพูดเดียวของลู่ว่า

‘เฟมิลล่าหลานรัก ลู่จะไปไม่นาน อีกสักพักเราจะได้เจอกัน’

เฟมิลไม่เข้าใจคำพูดของลู่สักที ลู่บอกว่าจากกันสักพัก แต่คงเป็นสักพักที่นานไปหน่อย เพราะถ้ารวมนานี้ ลู่ก็หายไปเก้าปีเต็มแล้ว เฟมิลยังไม่เห็นแว่วว่าลู่จะกลับมา และทำได้เพียงรักษากันหลังนี้ไว้ให้ลู่เท่านั้น ถ้าเธอยังอยู่ที่บ้านหลังนี้ เธอจะต้องได้พบกับลู่แน่ เธอเชื่ออย่างนั้น จึงปฏิญาณตนว่าต่อไปจะต้องอดตาย อย่างไรเธอก็จะไม่ขายมันเด็ดขาด

กว่าเฟมิลจะกลับมาถึงคฤหาสน์ก็เป็นเวลาบ่ายแล้ว เธอแวะไปสมัครงานที่ศูนย์รับสมัครงานมา ต่อจากนั้นก็แคร์รอ รอ และรอ เด็กสาวตรงไปที่ห้องครัว เปิดตู้เย็นออก เอาของสดเก็บเข้าไปแล้วเดินขึ้นชั้นสองของบ้าน ผ่านระเบียงทางเดินที่เรียงรายด้วยภาพบรรพบุรุษ จนมาถึงภาพสุดท้ายที่เธอคิดว่าจะเป็นลู่ของเธอ ก่อนจะเอ่ยเบาๆ เหมือนที่ทำทุกวันว่า

“คุณลู่คะ เฟมิลลากลับมาแล้วคะ วันนี้คุณลู่ก็สบายดีนะคะ”

เด็กสาวยิ้มให้ภาพนั้นราวกับคนในภาพตอบรับการกลับบ้านของเธอ

ลักพักก็หันกายเดินหายเข้าไปในห้องนอนที่ใหญ่ที่สุดของคฤหาสน์

เคล้ง! เคล้ง!

เสียงจากรถจักรยานในห้องครัวบ่งบอกว่ามีคนประกอบอาหารอยู่ เมื่อเสียงเงียบไปลักพัก เด็กสาวสวมเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงขาสั้นสีน้ำเงินก็เดินออกมา ในมือข้างขวามีสปาเกตตีจานใหญ่ ส่วนมือข้างซ้ายมีแก้วน้ำผลไม้ เฟมิลเดินผ่านห้องนั่งเล่นไปยังห้องดนตรี พอเดินไปถึงประตูก็เปิดเองทันทีเหมือนรู้ว่ามีคนอยากเข้าไปข้างใน

กลไกการเปิดของประตูนี้เฟมิลก็ไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกัน เพราะประตูในคฤหาสน์นี้ไม่มีลูกบิดลักบัน แต่มันเปิดเองได้ เด็กสาวเลยคิดว่าคงเป็นระบบที่บรรพบุรุษติดตั้งไว้ เธอเดินมาถึงเปียโนสีขาวก็วางจานสปาเกตตีและแก้วลงบนนั้นแล้วนั่งลง

เฟมิลหลับตา รวบรวมสมาธิอยู่ครู่หนึ่งจึงค่อยพรมนิ้วลงบนคีย์เปียโน เล่นเพลง “Happy birthday” ติดต่อกันถึงสองรอบแล้วจึงหยุด

เด็กสาวเอื้อมไปหยิบแก้วขึ้นมาจิบ ลิ้มรสน้ำผลไม้แล้วเอ่ยกับตัวเอง

“Happy birthday to me สุขสันต์วันเกิด เฟมิลล่า ไตเอนแพนไทร์ เธออายุครบสิบห้าแล้วนะ”

2

หนังสือและการเดินทาง

หลังจากกินสปาเก็ตตี้ราดซอสมะเขือเทศตราอย่างเฮอร์เตอร์้อย

เฟมีลก็เก็บล้างภายในครัวให้สะอาดเรียบร้อยด้วยตัวเอง คฤหาสน์หลังนี้ไม่มีคนใช้สักคนเดียว แน่ละ เธอไม่มีเงินจ้างนี่นา เงินจะกินอาหารครบทุกมื้อยังไม่มี นับประสาอะไรกับเงินที่ต้องเลี้ยงคนอื่นอีกหนึ่งคน

เฟมีลเดินออกจากห้องครัวตรงไปยังห้องสมุดที่เธอมักจะเข้าไปทำนู่นนี่ก่อนนอน ภายในห้องสมุดมีชั้นวางหนังสือเต็มไปหมด แต่กลับไม่มีหนังสือเลยสักเล่มบนชั้น เฟมีลเข้าใจว่าหนังสือทั้งหมดคงถูกเคลื่อนย้ายออกไปตั้งแต่ก่อนเธอเกิด

ในห้องที่ล้อมรอบด้วยชั้นหนังสือนั้นมีโซฟายาวขนาดสามคนนั่งพร้อมชุดรับแขกอีกชุด โต๊ะทำงานขนาดใหญ่อีกหนึ่งโต๊ะ บนโต๊ะมีกรอบรูปอยู่หลายอัน เป็นรูปของเฟมีลตั้งแต่ประมาณสามขวบจนถึงหกขวบ เพราะหลังจากที่คุณลุงหายไป เธอก็ไม่ยอมถ่ายรูปอีกเลย นอกจากถ่ายรูปลงทะเบียนนักศึกษา พื้นห้องปูด้วยพรมถักที่เธอก็มองลวดลายไม่ออก มันดูคล้ายกับแผนที่ แต่ดูอีกทีก็เหมือนทิวทัศน์ ข้างผนังมีนาฬิกาถูกตุ้มตั้งพื้นขนาดใหญ่ มันจะตีบอกเวลาทุกๆ ชั่วโมง

วันนี้ก็เป็นเหมือนที่ผ่านมา เฟมีลเก็บล้างทุกอย่างในห้องครัวเสร็จ

ก็เข้ามาอยู่ในห้องสมุด เริ่มกิจวัตรประจำวันโดยเปิดโทรทัศน์ดูข่าวสารบ้านเมือง ละคร หรือรายการอะไรก็ได้ตามที่ต้องการ เพลิดเพลินโทรทัศน์ไปได้สักพักใหญ่ก็เริ่มเบื่อ พอเริ่มเบื่อสมองก็เริ่มฟุ้งซ่าน คิดเรื่อยเปื่อยจนรู้ว่าทำอะไรได้งานทำเมื่อไรนะ เงินที่เธอมีอยู่พอกินแค่เดือนครึ่ง แล้วจะทำอย่างไรดี

เมื่อฟุ้งซ่านถึงขีดสุด เด็กสาวก็เลื้อยเห็นหนังสือเล่มหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะทำงาน

‘เอ๊ะ! หนังสือเล่มนี้มาอยู่ที่ไหนได้ไง เอ...หรือว่าเราถือมาวางไว้ ช่างมันไหนๆ ก็อยู่ตรงนั้นแล้ว อ่านเล่นสักหน่อยก็ดี จะได้เลิกฟุ้งซ่านซะที’

คิดได้ดังนั้นเพ็ญก็ลุกจากโซฟาแล้วเดินไปหยิบหนังสือที่เป็นเหมือนของขวัญวันเกิดชิ้นเดียวในรอบเก้าปีขึ้นมาเปิดดู เด็กสาวมองปกหนังสือที่เขียนด้วยหมึกสีทองว่า ‘SEVENA’ เมื่อเปิดดูปกในก็เห็นเป็นตัวอักษรเขียนด้วยลายมือสวยงามว่า

‘สุขสันต์วันเกิด เพรม ลูกจะเป็นที่รักของพ่อและแม่เสมอ’

ประโยคสั้นๆ นี้ทำให้เพ็ญรู้สึกเหมือนมีบางอย่างเสียดแทงเข้าไปในอก ก้อนอะไรไม่รู้จุกอยู่ที่ลำคอ เธอไม่เคยรู้ว่าพ่อแม่เธอเป็นใคร ไม่เคยมีญาติแม่แต่ลุงที่เป็นเพียงคนเดียวที่พอจะนับญาติได้ก็เหลือไว้แค่รูปภาพที่ไม่รู้ว่าใช้คนคนเดียวกันหรือเปล่า ถ้าพูดกันตามตรงแบบไม่เห็นแก่หน้าใจตัวเองก็ต้องบอกว่า ในโลกอันกว้างใหญ่ใบนี้เธออยู่ตัวคนเดียวจริงๆ

เพราะเป็นเด็กพิเศษ เพ็ญจึงมีแต่เพื่อนต่างวัยทั้งนั้น ซึ่งพวกนั้นก็ไม่ค่อยมาสูงลิ่วกับเธอ วิชาที่เธอเรียนคือการแข่งขันว่าใครจะทำได้มากกว่าใคร ออมน้อยไม่ได้ เพราะถ้าอ่อนฝีมือลง นั่นหมายถึงต้องตกเป็นรองทันที สถานะอย่างเธอต้องเป็นทีหนึ่งเท่านั้นจึงจะได้รับทุน เพ็ญเลยถูกเพื่อนเกลียด ถ้าไม่เกลียดก็ไม่ยอมคบด้วย จมงานที่ทำก็แสนจะอยู่ในที่ที่เงียบสงบ ไม่มีเวลาไปเที่ยวที่ไหนกับใครเขา ตอนนี้ยังมาตงานอีก แล้วใครเขา

จะช่วยเธอได้ละ นอกจากเธอต้องช่วยเหลือตัวเอง

เฟมิลตั้งตัวเองออกจากความเศร้าหมอง เธอเลิกคิดเรื่องแบบนั้นมานานแล้ว เพราะคิดมากเกินไปก็ไม่เป็นอันทำอะไรกันพอดี เธอยังมีภาระที่ต้องรับผิดชอบอีกมาก ไม่มีเวลาแม้แต่จะมาส่งสารตัวเอง แล้วมือข้างขวาก็ทำงานอย่างใจคิด โดยพลิกหน้าต่อไปของหนังสือทันที

พอจะก้มลงอ่านหนังสือ เฟมิลก็ได้ยินเสียงนาฬิกาตี 7 ครึ่ง บอกเวลา 19.00 น. ลี้นเสียงนาฬิกาจู่ๆ หนังสือก็เปล่งแสง เฟมิลตกใจ นึกว่าหนังสือนี้ติดตั้งกลไกอะไรไว้ จึงโยนมันออกจากตัว ทำให้หนังสือลอยคว้างอยู่กลางห้องสมุดราวกับไม่มีน้ำหนัก หน้าหนังสือพลิกเองเหมือนมีมือล่องหนมาเปิดเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนเฟมิลมองตามไม่ทัน

ทุกครั้งที่หน้าหนังสือโดนพลิก ตัวอักษรที่อยู่ในหน้านั้นจะหลุดออกมาแล้วต่อกันเป็นสายโซ่ตัวอักษร เข้ามาล้อมรอบตัวเธอและห้องสมุดเอาไว้ เฟมิลพยายามสังเกตว่าตัวอักษรที่หลุดออกมาอ่านว่าอะไร แต่กลับพบว่า เป็นภาษาอะไรก็ 모르 เธอไม่เคยเห็นมาก่อน เมื่อหนังสือเปิดถึงหน้าสุดท้าย และปกหลังปิดลง แสงสว่างจางก็สาดจากตัวอักษรที่ลอยวนอยู่ในห้องจนเฟมิลต้องหลับตา ยกมือปิดหน้า ซุกตัวอยู่บนโซฟา

เวลาผ่านไปสักพักเฟมิลพยายามเงี่ยหูฟังว่าเกิดอะไรขึ้นใหม่ สิ่งที่ได้ยินคือความเงียบ เงียบอย่างที่เป็นมาทุกวัน จึงค่อยๆ ลืมตาขึ้น เธอยังอยู่ในห้องสมุดห้องเดิม แต่สิ่งที่แปลกไปก็คือ มีหนังสือเต็มไปหมดในทุกชั้นหนังสือสูงจรดเพดาน เท่าที่มองเห็นจัดเรียงไม่ค่อยเป็นระเบียบเลย สีสันของสันปกหนังสือแตกต่างกันไป ทั้งแดง เขียว น้ำตาล ฟ้า ขาว ดำ เงิน และทอง คละกันไปหมดจนลายตา

เมื่อเด็กสาวเหลียวมองโต๊ะหนังสือก็เห็นความเปลี่ยนแปลงบนโต๊ะเช่นกัน ริมขวาของโต๊ะมีลูกแก้วใสที่คว้านสีทองฟุ้งกระจายอยู่ข้างในเต็มไปหมด

‘ไอ้นี่คืออะไรเนี่ย’ เฟมิลคิดพลางเตือนตัวเองว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่เธอ
รู้หรือไม่ว่าสิ่งนั้นคืออะไร แต่ปัญหาใหญ่คือ ที่นี่ยังเป็นบ้านของเธอหรือเปล่า
หนังสือทั้งหมดนี้มาจากไหน แล้วยังลึกลับอีก

ความสงสัยยังไม่ทันคลี่คลาย เด็กสาวก็เลิบบไปมองนาฬิกาและพบ
ว่าเป็นเวลา 19.07 น. แล้ว

‘อะไรกัน ตอนที่หนังสือนั้นเรืองแสง นาฬิกาก็ติเจ็ดที แสดงว่าตอน
นั้นหนึ่งทุ่มตรง แล้วตอนนี้เพิ่งผ่านมาแค่เจ็ดนาทีกี่ เป็นไปไม่ได้แน่ๆ ที่
จะมีคนขนหนังสือพวกนี้เข้ามาในบ้านของเราในเวลาแค่นี้ แกมเราก็ไม่ได้ยิน
เสียงอะไรผิดปกติด้วย’

แอ็ด...

ประตูห้องสมุดเปิดออก เฟมิลหันขวับไปมองประตูทันที

‘ใคร? เราอยู่คนเดียวนี่นา หรือว่าเป็นขโมย!’

คิดได้ดังนั้นเด็กสาวรีบวิ่งไปหลบหลังโซฟา มีเสียงฝีเท้าเข้ามาในห้อง
แล้วเงียบไป เฟมิลค่อยๆ โผล่หน้าออกมามอง

จู่ๆ ก็มีหน้าของผู้หญิงโผล่มาจากอีกด้านของโซฟา

“จ๊ะเอ๋!”

“เฮ้ย!” เฟมิลกระโดดถอยหลัง หัวเลี้ยวกับขอบโต๊ะทำงานเสียงดัง
“โอ๊ย! เจ็บชะมัด”

“เจ็บมากไหมคะคุณหนู เตียวป้าพยายามทำให้” น้ำเสียงของอีกฝ่าย
ร้อนรนเจือด้วยความห่วงใยอย่างที่ไม่ได้ยินจากใครมานานมากแล้ว

“ไม่เจ็บเท่าไรหรอกค่ะ แต่ที่อยากถามก็คือคุณมาอยู่ในบ้านของดิฉัน
ได้ยังไงคะ เข้าทางไหน แล้วเข้ามาทำไม ถ้าต้องการเงิน ดิฉันไม่มีให้หรอก
ค่ะ ดิฉันเพิ่งตกงานเมื่อเช้านี้เอง” เด็กสาวพูดพลางถอยพลาง

ไม่ได้หรอก ต้องป้องกันไว้ก่อน สายตาเฟมิลแสดงออกว่าไม่ไว้ใจ
ผู้หญิงวัยกลางคนหน้าตาดูใจดีคนนี้

ไฉน
คืออะไร
เนี่ย

อะไรกัน

ตอนที่
หนังสือนั้น
เรื่องแสง
นาฬิกาตีเจ็ดที

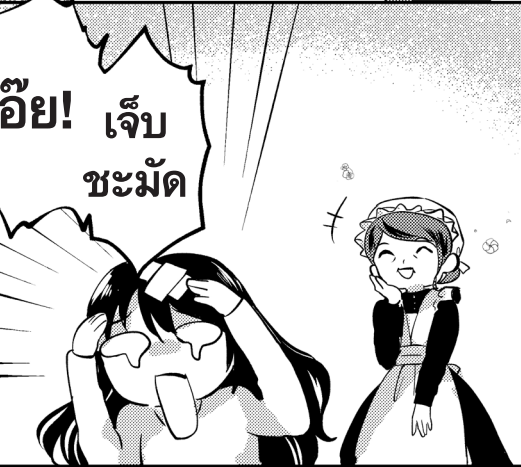
แสดงว่า
มันหนึ่งทุ่มตรง
แล้วตอนนี้
เพิ่งผ่านมาแค่
เจ็ดนาทีกเอง

เป็นไปได้
ที่จะมีคน
ชนหนังสือ
เข้ามาใน
บ้านของเรา

แถมเรา
ก็ไม่ได้ยิน
เสียงอะไรผิดปกติ
ด้วย

หญิงวัยกลางคนมองท่าทางเฟมีลแล้วอดอมยิ้มไม่ได้ นี่ขนาดกลัว
ยังกล้าถามเยาะขนาตนี้ ถ้าไม่กลัว คุณหนูคงแผลงฤทธิ์น่าดู

“ป้าชื่อ เฟลามีน คุณหนูเรียกป้าว่าเฟเฉยๆ ก็ได้ ป้าไม่ต้องการเงิน
หรืออะไรนะ แค่เงินเดือนที่คุณหนูให้ป้าก็พอกินแล้ว ส่วนป้าเข้ามาที่นี่ได้ยังไง
นั้น ป้าว่าคนที่เข้ามาไม่ใช่ป้า แต่เป็นคุณหนูต่างหาก”

‘เอ๊ะ ป้าคนนี้พูดยังไง เธออยู่ของเรา ป้าแตกต่างหากที่เข้ามาในบ้านเรา
แต่ดูท่าทางแล้วไม่น่าเป็นคนร้าย แล้วทำไมเขาเรียกเราว่าคุณหนู เราไม่ได้
จ้างแม่บ้านนี่นา!’

“โอเคค่ะ แต่ป้ายังไม่ได้บอกหนูเลยว่า ป้ามาทำอะไรใน ‘บ้านของหนู’”
เฟมีลย้ำคำว่า ‘บ้านของหนู’ เพื่อให้คนตรงหน้ารับรู้ว่ เขาต่างหากคือ
ผู้บุกรุก!

“ป้าเป็นแม่นมของคุณหนูค่ะ เป็นมาตั้งแต่คุณหนูเกิด จนคุณหนูอายุ
ได้ประมาณสามขวบ คุณผู้ชายก็พาออกจากบ้านไป โอ๊ะ! ตายจริง ป้าลืมที่
คุณผู้ชายสั่งไว้เลย ตอนนั้นคุณหนูคงงงมากใช่ไหมคะ ป้าผิดเอง ดีใจมากไป
หน่อยที่คุณหนูกลับมา นี่ค่ะ จดหมายที่คุณผู้ชายบอกว่าถ้าคุณหนูมาให้เอา
ให้คุณหนูอ่าน แล้วคุณหนูจะเข้าใจเรื่องทั้งหมดเอง” เธอพูดพร้อมกับยื่น
ซองจดหมายที่ค่อนข้างหนาให้เฟมีล

‘ใครคือคุณผู้ชาย’ เฟมีลรับจดหมายมาอย่างงงๆ แล้วเดินไปนั่งลงที่
โซฟาตามเดิม ลงมือฉีกซองจดหมายออกดู

ส่วนป้าเฟเมื่อเห็นเฟมีลจะอ่านจดหมายจึงเอ่ยว่า

“คุณหนูอ่านจดหมายไปก่อน เดี่ยวป้าไปหาขนมมาให้ทานดีกว่า
นะคะ ได้เวลาน้ำชาพอดี”

พูดเสร็จก็เดินออกไป ทิ้งให้เฟมีลอยู่คนเดียว ตอนนี้เด็กสาวไม่ได้ยิน
อะไรอีกแล้ว เพราะมัวแต่จดจ่ออยู่กับจดหมาย

ถึงเฟมีลล่าหลานรัก

ตอนนี้หลานคงรู้สึกงงมากใช่ไหมว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับหลานและเกิดอะไรขึ้นกับบ้านหลังนี้ หลานไม่ต้องสงสัยว่าหลานอยู่ที่ไหน ที่นี่คือบ้านของหลานหลังเดิม หลังจากที่หลานอยู่มาตั้งแต่เกิด และนับจากนี้หลานก็จะได้เป็นเจ้าของมันอย่างแท้จริง แต่ถ้าบ้านหลังนี้มีอะไรผิดปกติไปก็คงจะมีแต่มิติของโลกเท่านั้น

โลกของเรามีมิติเหลื่อมและทับซ้อนกันมากมาย มีทั้งมิติที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง และมิติที่เป็นโลกคู่ขนานกัน ตอนที่หลานได้อ่านจดหมายอยู่นี้ หลานคงมาถึงบ้านแล้ว คนที่ส่งจดหมายให้หลานเขาเป็นแม่นมของหลาน ตั้งแต่หลานเกิด เป็นคนที่ดูแลทุกสิ่งทุกอย่างที่บ้านหลังนี้ หลานไม่ต้องกลัวว่าเขาจะเป็นคนร้าย เพราะเขาจะเป็นคนสุดท้ายในโลกนี้ที่คิดจะทำร้ายหนู

อาร์มภบหมายาวแล้ว ลุงมีของขวัญต้อนรับการกลับบ้านให้หลานด้วย แต่ได้มาง่าย ๆ มันคงไม่สนุก หลายปีที่ผ่านมาหลานคงมีคำถามมากมายที่อยากจะถามลุง รวมทั้งเรื่องในคืนนี้ ลุงจะตอบให้ แต่...หลานต้องถามด้วยตัวของหลานเอง เรามาทดสอบกันหน่อยว่าหลานมีคุณสมบัติพอที่จะรับรู้เรื่องราวทั้งหมดไหม แต่ถ้าหลานไม่สนใจมัน ลุงก็ขออวยพรให้หลานอยู่อย่างมีความสุขในบ้านหลังนี้

รักหลานเสมอ

“ไม่เห็นจะรู้เรื่องขึ้นมาเท่าไรเลย เขียนมาตั้งยืดยาว เอ! แล้วไอกระดาศีแดงนี่มันอะไร ลองเปิดดูไหม เอว่ะ มันคงไม่มีสัตว์ประหลาดออกมาหรอก”

เฟมีลเปิดกระดาศีแดงที่เปิดผนึกออก ก็เห็นข้อความว่า

‘ปริศนาที่ 1 คนต่างชาติ คนข้ามแดน มาแปลกถิ่น สิ่งสำคัญสิ่งแรก

คืออะไร’

“อ้อ ปริศนาที่คุณลงพูดถึงนะเอง คนต่างชาติ คนข้ามแดนหรือ พาสปอร์ตสิ แต่คุณลงบอกว่าที่นั่นคือบ้านเรา แต่ต่างมิติ แล้วมันที่ไหนกันล่ะนี่ แยะแล้ว คุณลงไม่ได้บอกเอาไว้ด้วย ทำไงดีเฟมิล”

ในขณะที่ความคิดยุ่งเหยิง เฟมิลก็ได้ยินเสียงเปิดประตู บ่าเฟถือถาดสีเงินเดินเข้ามา

“ทานขนมเค้กก่อนนะคะ บ่าทำไว้ฉลองวันเกิดให้คุณหนูโดยเฉพาะเลยคะ”

“บ่ารู้วันเกิดของหนูด้วยหรอคะ”

“รู้อีละ บ่าเลี้ยงคุณหนูมาตั้งแต่เกิดนี่ ทุกปีไม่ได้ทำหรอคะ ที่ทำปีนี้เพราะคุณผู้ชายบอกว่าคุณหนูจะกลับมาตอนวันเกิดอายุสิบห้า บ่าเลยเตรียมการไว้ตั้งแต่บ่าย ลองทานสิคะ”

เฟมิลหยิบชิ้นเค้กเล็กๆ หน้าตาแปลกๆ ที่ทำด้วย...อะไรเนี่ย ทำไมสิถึงได้แดงชะงาดนี้ เด็กสาวมองมันอย่างขยาด ถามตัวเองว่ากินแล้วจะท้องเสียไหมเนี่ย เอาเถอะ คุณลงบอกว่าป้าคนนี้จะไม่ทำร้ายเธอก็ไม่ทำร้ายสิ เมื่อลิ้นได้ลิ้มลองรสชาติของเค้ก เด็กสาวก็ตัวตึงตามองขึ้นเค้กอย่างทึ่งๆ

“อ้อ อร่อยจัง มีหวานมีเปรี้ยวเหมือนฟรุตเค้กของโปรดเราเลย”

“เค้กนี้ทำจากอะไรคะบ่าเฟ อร่อยจัง”

“ทำมาจากเลือดของวิหคไฟคะ”

พอฟังคำตอบแล้ว เฟมิลแทบจะพ่นเค้กออกจากปาก เลือดของตัวอะไรก็ไม่รู้ คนที่นั่นเขาชอบกินของแปลกๆ กันหรือไง ทำไมไม่มีกลิ่นคาวเลยละ สงสัยจะฟอกอย่างดี

“ละ...เลือดหรอคะ ทำไมไม่มีกลิ่นคาว”

“อ้อ คุณหนูคิดว่าเป็นเลือดจริงๆ หรอคะ ไม่ใช่หรอคะ วิหคไฟที่

ว่าเป็นพืชชนิดหนึ่งที่ขึ้นในรัฐบาซิลล่าเท่านั้น ผลของต้นน้ำมันเป็นรูปนก
สีแดงเพลิงค๊ะ พอเราเอาผลมาคั้น น้ำที่คั้นได้จะมีสีแดงเหมือนเลือด นำมา
ทำอาหารคาวหรือหวานก็ได้ เลยเรียกว่าเลือดของวิหคไฟงค๊ะ” ป้าเฟออธิบาย
ไปก็อดเอ็นดูเฟมิลไม่ได้ ข้างขึ้นสงสัยจริงๆ

“ป้าเฟอะ ที่น้ำมันที่ไหนค๊ะ”

ป้าเฟอจะไม่ตกใจกับคำถามนี้เลย เธอส่งยิ้มอ่อนโยนให้เฟมิล

“ที่นั่นคือมหานครเซวิน่าค๊ะ เป็นโลกที่ทับซ้อนอยู่กับมหานคร
เซเวนที่คุณหนูอยู่”

“แล้วทำไมหนูต้องไปอยู่ที่นั่นด้วยค๊ะ ทำไมหนูถึงไม่ได้อยู่กับ
คุณพ่อคุณแม่”

แววตาของป้าเฟอมองลง แต่พอกะพริบตาความรู้สึกลึกลึนั้นก็หายไป
เหลือไว้แต่ความเอ็นดู

“อันนี้ป้าคงตอบคุณหนูมากไม่ได้ คุณผู้ชายเตรียมคำตอบให้คุณหนู
แล้วไม่ใช่หรือค๊ะ คุณหนูก็ต้องทำตามลิตะ ห้ามโก่งนะ”

“โอ้ ป้าค๊ะ ใบนิดนึ่งก็ย้งดี เอาจี้ ถ้าหนูไม่เล่นเกมกับคุณลุง ป้าจะ
ไม่บอกหนูเลยหรือค๊ะ”

“แล้วคุณลุงของคุณหนูบอกว่า ถ้าคุณหนูไม่เล่นเกมกับท่าน จะให้
คุณหนูทำยังงัยค๊ะ”

‘แต่ถ้าหลานไม่สนใจมัน ลุงก็ขออวยพรให้หลานอยู่อย่างมีความสุข
ในบ้านหลังนี้’

“คุณลุงบอกให้มีความสุขในบ้านหลังนี้ เห็นไหมค๊ะ ไม่มีอะไร...เอ๊ะ
หรือว่า”

เฟมิลหันไปมองป้าเฟ เห็นอีกฝ่ายนั่งยิ้มขื่นก็เริ่มเห็นเค้าความยุ่งยาก
เด็กสาวรีบวิ่งออกจากห้องสมุดไปยังประตูบ้าน พบว่าประตูที่เคยเปิดออก
ตามใจปรารถนาไม่เป็นเช่นเคย ไม่ว่าเธอจะผลัก จะตะโกนสั่งให้เปิดอย่างไร

มันก็ไม่ตอบสนอง

“เห็นไหมคะ ยังไงคุณหนูก็ต้องรู้อยู่แล้ว เพราะงั้นป้าไม่จำเป็นต้องบอกหรอกค่ะ เดี่ยวป้าเอาถาดขนมไปเก็บแล้วจะเข้านอนนะคะ คุณหนูจะเข้านอนเลยไหม”

“ป้าเฟฟพูดเหมือนเรื่องปกติ ถ้าบ้านนี้ปิดตาย ป้าเฟฟก็ต้องโดนขังด้วย ทำไมป้าแกไม่สะทกสะท้านเลยอะ!”

“ป้าไม่กลัวถูกขังอยู่ในนี้หรอคะ”

“ไม่หรอคะ ป้าไม่กลัวถูกขัง เพราะป้าอยู่ในนี้มาเก้าปีเต็มแล้ว จะอยู่ไปอีกนานเท่าไรก็ไม่ปัญหา”

‘ฮะ! เก้าปี ไม่ได้ออกจากบ้านเลยเนี่ยนะ แล้วจะเอาอะไรกินกัน โอ๊ย ตาย ตายลูกเดียว ถ้าอาหารที่มีหมดแล้ว เราก็ต้องอดตาย คุณลุงนะคุณลุง ทำกับหลานได้ คอยดูนะ เจอหน้าต้องเล่นงานซะให้หนักเลย คดีเก่ายังไม่ชำระ มาคดีใหม่นี้อีก ได้ คุณลุง แล้วเราจะได้เห็นตึกกัน มาทดสอบกันว่า เผลอคล้ายกับปัญหาที่คุณลุงทิ้งไว้ ใครมันจะแนวกวักกัน’

สีหน้าหมายมาดของเด็กสาวบ่งบอกถึงการตัดสินใจหนักแน่น ทำให้หญิงวัยกลางคนผอมลมหายใจแผ่วเบาอย่างโล่งอก

‘งานชิ้นแรกสำเร็จแล้วค่ะ คุณหนูเป็นอย่างที่ท่านบอกจริงๆ เข้มแข็ง เข้มแข็งมากค่ะ’

“ป้าคะ แล้วหนูจะได้พักห้องไหน มีเสื้อผ้าของหนูหรือเปล่า” หลังจากตัดสินใจได้เฟมิลก็สบายใจขึ้น และเริ่มหวังว่าตัวเองจะไม่มีที่ซุกหัวนอน

“ห้องนอนใหญ่ใจคะ ส่วนเรื่องเสื้อผ้าป้าจัดไว้ให้ในตู้เสื้อผ้าแล้วค่ะ ราตรีสวัสดิ์นะคะคุณหนู”

เฟมิลมองส่งป้าเฟฟที่เดินหายไปในความมืดของระเบียงทางเดิน แล้วหมุนกายเข้าไปในห้องนอนห้องเดิมที่ไม่เหมือนเดิม ผ่านไปสักพัก ทั้งคุฤทาส์ก็กลับมาเจียบสงบ